

255

Лопана за
мисъл!

БОЖИЯТЪ ШЛАСЪ.

10 години.

1 школна лекция на общия окултенъ
клас ,държана на 26.VIII.1930 г.
Изгръвъ.

Добрата мисълта, дясната ръка вдигната, нагорѣ.

Ще четат частъ отъ 9 глава на Ев. на Йоана.

Има една вътрѣшна философия на живота, философия, която обяснява най-добриятъ пътъ въ живота, която проправя пътъ. Туй знание не се добива лесно, изисква се невѣстни знания усилли. Запримѣръ: ако нѣкоя ви попита: защо сте дошли на земята, всеки единъ отъ васъ ще каже: така Господъ ни е създалъ. Така е оброто разбиране, създалъ ни е Господъ. Може да ви попитатъ: какво е вашето прѣдзначение? каква е вашата специална работа, която имате? Ако попитатъ вола за специалната работа, или ако попитатъ рибата за специалната работа, или птицата за нейната специална работа, всѣко едно същество спрѣдъ степенята на своето съзнание ще отговори. Сега какво ще каже птицата, то е нейна работа, цомъ тя иска да прѣминѣ отъ едно мѣсто на друго, тя ще прѣхвърли. Цомъ рибата иска да прѣминѣ отъ едно мѣсто на друго, тя ще влѣзе въ водата, ще прѣплава. Да кажемъ иде въпросътъ до човѣка! той какво ще отговори? Ако васъ ви попитатъ, какво е нещото прѣдзначение, какво ще отговорите? Ако знаете да отговорите за вашето прѣдзначение, вие сте щастливи, значи имате единъ вътрѣшен миръ. Мирътъ не е нѣщо външно, което вие може да видите, то е освѣтление въ ума, силитѣ, които имате, добръ се развиватъ. Ако не разбирате, смущавате се. Човѣкъ, който не разбира смисъла на живота, болестъ става, невѣжа става, сиромашъ става. Отъзи, който разбира живота, върви по сигуренъ пътъ. Разбирането е единъ процесъ, просветление. Авъ го наричамъ, като че нѣкой те води по единъ пътъ, ти искашъ не искашъ, че ходишъ да работишъ. Ако разбирашъ пътя на туй движение, че се основи живота ти. Ако не разбирашъ, никъ прѣвъ своя пътъ да се затворишъ очитѣ, човѣкъ може да затвори своето зрение: снѣ това не ме интересува, онази не ме интересува, може и вѣщо да ми интересува. Но нѣкой пътъ болниятъ отваря очитѣ си, да му дадатъ ядене; дадатъ му супа, после пакъ затвори очитѣ си, започне да пшка, пакъ на единъ, два, три, четири часа, пакъ отвори очитѣ, пакъ му дадатъ супа, пакъ се напѣе, пакъ започне да пшка. Защо пшка? Пшкането показва, че работата извѣсно става. Понемъ мѣстото, прѣвъ което минава е много опасно, лѣвъ то е много страхливъ, за да не се уплаши, затвори очитѣ си. Внай-учната философия е човѣкъ да затвори очитѣ си. Когато минава прѣвъ хубава мѣстостъ,

отвара очите си, тогава танкуват, никой не се бои. Сега това е само за
изключение. Казвамъ необходимо е знание на човѣка, което да даде миръ на чъ-
вѣшката душа. Човѣкъ трѣбва да започне съ наблюдения върху себе си.
Задачата е съ себе си да започнемъ. Той не трѣбва да се нагърбва съ това-
ря на цѣлия свѣтъ, това не е за неговите сили, нито влиза въ неговата ра-
бота. Запринѣръ той не трѣбва да мисли, дали свѣтътъ ще се оправи, всички-
тъ хора откъдѣ ще взематъ храна, съ онѣзи, които умиратъ, какво става? Къ-
дѣ отиватъ? Онѣзи, които се раждатъ, какво става? Каквото става съ онѣзи,
които се раждатъ, такова ще станатъ съ онѣзи, които умиратъ. Въ едно отноше-
ние съзнанието е едно нещастие, смъртта за други е благо. Ракдалето, ко-
ето за насъ е благо, за други е нещастие. Цяна мислите, че когато бълки-
тъ и вѣшките се размножаватъ е частно за човѣка? То е частно за тѣхъ, но
нещастие за другите. Относителни нѣща съществуватъ. Съществува едно блага-
то въ свѣта. Или хората равномощавани. Всѣко едно същество, което върви по
този опредѣленъ Божий законъ, има право да живѣе, и всѣко същество, което
не върви по този опредѣленъ Божий законъ, има едно изключение, съкратява
се неговиятъ животъ. Казвамъ сега: животътъ е едно благо. Животътъ, който жи-
вѣе, зависи отъ човѣчкото на волята Божия. Трѣбва да разбирате, трѣбва
да знаете прѣди всичко едно велико знание, въ какво седи волята Божия.
Човѣка отъ насъ съ релативни, молитите се по три пъти на денъ. Хубаво,
отлично. Хубаво е една болестъ, молитите се на Господа, веднажъ, два пъти, три
пъти, болестта не минава. Питамъ сега, ако ти кажешъ, азъ имамъ десетъ ду-
ши милиардери приятели, а при това всѣкога, когато ходишъ да покажъ пари
на заемъ отъ тѣхъ, кажешъ: толкова пари да ми дадете, но доиз дойдешъ, ни-
какви кредитъ не отпущатъ, връската съ тия милиардери върна ли е? Че ги
срѣщашъ, че говоришъ съ тѣхъ, но че не ти даватъ пари, какво те ползува това?
Питамъ второто положение: дадо богатите милиардери не ти отпущатъ ни-
то петъ пари? Да кажемъ: какъ бихте описали, разбира се това е единъ крайенъ
случай. Сега по нѣкой път ние сме толкова непослѣдователни, че когато
човѣка отъ вѣщния свѣтъ не го слушатъ, но му отговарятъ, влиза въ про-
тиворѣчие, да до не му даде решението, става недоволенъ. Нали има причини.
Тогавъ дръжте единъ въпросъ да видимъ: ако на една пукната стомна, всѣкога
се налива, тя се и правя, кой е кривъ, който я пълни, или стомната, която
тече? Дѣ е вината? Вториятъ въпросъ—защо много тази стомна е пукната? Едно
отъ двѣте: може би онзи, който я направилъ, не я направилъ хубаво, пукнала
стомната. Ей, като кажемъ такава стомна, кой е виновата: която направилъ

СТОПНАТА, или който я пукна? ТЪ СЪ МАЛОВЕШНИ ВЪПРОСИ, НИО КАЗВАМЕ: ПУКНАТА СТАМНА, ВОСМИСЪ ОДНА, ДВЪ, ТРИ, ЛЕСНО ЦЕ СЕ СПРАВИЛЪ. Но въ живота има ИЗВЪСНИ ПОЛОЖЕНИЯ, КОИТО ИЗВАТЪ НА ПУКНАТА СТАМНА. Отъ една пукната стамна може да изтече водата, водата е необилна, но, ако въ такава пукната стамна найбонъ розово масло и то изтече, загубата е голъма. Ако я пукна пълниятъ съ вода и изтече, водата не е голъма загуба, но, ако изтече розовото масло, цѣлникъ докъ до плаче. Казвамъ: въ гърнето, въ което живѣемъ, защото е нешто въло миде на едни гърне, трѣбва да бждемъ много внимателни, понеже животътъ е скъпоцѣнна течност, пукне се гърнето, натебе маслото, остарѣваме. Маслото е нашиятъ животъ. Има въ човѣка една вътрѣшна енергия, сила, която може да бжде пукната стамна. Домъ я изгубимъ, трѣбва обповлошно, неравноложитъ си духомъ, слаба е нервната система, слаби си мислитъ, нѣщо въ главата стане, нѣщо въ стомаха стане, нѣщо въ рхцѣтъ стане, гърдитъ ни болятъ, започватъ да се явиватъ всичкитъ болести. Тогавато обясняватъ хората. Туй е изгубенъ съотношение въ самата природа. Всѣки човѣкъ може да изгуби своето съотношение и праведници и грѣшници може нѣкой път да изгубатъ своето съотношение съ природата. И праведници и грѣшници и азъ въотношение. Единъ грѣшникъ нѣкой път може да направи връзка, връзката е въ духовния свѣтъ. Връзкитъ въ духовния свѣтъ не сътъ както на физическото поле. Единъ човѣкъ може да направи своята погрѣшка, нѣкой праведникъ, бже да съзнае, може да направи една погрѣшка, рикдамо нѣкой грѣши хора здрави, нѣкой праведни хора болни То е временно съотношение. Защото, ако грѣшникътъ диня чисто въздухъ, це бжде здравъ. Ако праведникътъ седи на нечистъ въздухъ, це бжде боленъ. Ако грѣшникътъ въ нищо не се тревожи, здравъ е. Ако праведникътъ цѣлия денъ се тревожи, нѣкога свѣтътъ це се справи, боленъ става. Ако грѣшникътъ не се тревожи, здравъ става. Господъ насъ не ни е създавъ да се тревожимъ. Да допуснемъ, че имаме: це умремъ гладни. Ако си праведенъ да умремъ гладенъ, какво це обидишъ? Праведникътъ и да умре гладенъ, це има една опитностъ, какъ се умира гладенъ, Богъ це те постави да опиташъ. Ако мене не биха запитали, ваце си дошълъ на себѣта, биха казалъ: едно врѣме умрѣхъ гладенъ и опитахъ, какво нѣщо е да се умре гладенъ. сега ме пратиха да видя, като иде човѣкъ, какво е, сега це опитахъ противното на гладъ, ва да живѣя.

Има едно положение: ние сега може да питаме: кое е правото въровъ? Кое е правата е религия? кое е правото отношение въ свѣта? Има нѣкой

Философи, които може да ти кажат, кои са правите отношения въ света, кой е на правата страна. Ако си здравъ, ако си ученъ, ти си на правата страна на. Ако си боленъ, ако си глупавъ, ти си на кривата страна. Сега може да разсъждаваш, да даваш много мнѣния. Ти може да обясняваш, да съзнавашъ прихода на твоите погрѣшки, туй не допринася. Или пъкъ може да обяснявашъ разумното човѣшко благо, никаква полза нѣма. Това нищо не създава. Обяснението само по себе си нищо не допринася. Съществува една връзка, която ти трѣбва да съзнавашъ. Питамъ идеята за Бога, каква е у тебе. Ние тѣ нѣкой път се прѣдставяваме, че Богъ е нѣкъдъ и го търсимъ. Питамъ сега: вашата вътрѣшна опитностъ каква е? Ако ви орѣдне нѣкой вашъ приятелъ и ви побутне само съ прѣста, какво иска да каже? Ако ви орѣдне нѣкой вашъ приятелъ, помага си ржката, какво иска да каже? Или малко се усмихне на срѣца ви и си вакине, какво иска да каже? Може да изтъкуваме право, пакъ може и да не изтъкуваме право. Запримѣръ, имате очи, отваряте очитѣ; имате уста, отваряте устата; говорите; имате ръце, дигате, ржцѣтъ, работитѣ. Значи очитѣ, устата, ржцѣтъ, човѣшкитѣ умъ тѣ си иматъ свое прѣднизначение.

Та съ страхопочитание учонитѣ запотаха Христа, вадо този е слѣпороденъ? Защо не си вървѣха по пътя, но намѣриха единъ слѣпъ човѣкъ и питаха учителя си, вадо се е родилъ слѣпъ? Какъвъ бѣше поводътъ да питате? Започва философията сега. Искате да знаете причине, дали неговитѣ родители ли съгрѣшили или той. Казватъ: отъ гледицето на сегашната философия, да се роди човѣкъ слѣпъ, бевъ да е съгрѣшилъ е малко противорѣчие. Споредъ сегашнитѣ теософски разбирания, карма има, или той, или родителитѣ му, трѣбва да е съгрѣшили. Христосъ казва: нито той, нито баща му. Какво иска да каже? Следъ като се е записалъ този фактъ въ Евангелието, сегашнитѣ хора, като четатъ Евангелието, разбиратъ ли ~~швабски~~, какво искатъ да каже Христосъ? Едни го разбиратъ, едни не го разбиратъ. Следователно, отъ този фактъ, става втори фактъ, че Христосъ отвори очитѣ. Вадо му отвори очитѣ? Онеи грѣцки императоръ, който извадилъ на толковъ хиляди български войници очитѣ и на сто души оставилъ по единъ съ по едно око да ги води, какво бѣше неговото прѣднизначение, вадо извади очитѣ? Българитѣ за този фактъ и до днесъ не са простили на герцитѣ. Но кое застави герцитѣ на толковъ българинъ да извадатъ очитѣ? ега въ дадения случай Христосъ отвори очитѣ на този човѣкъ. На слѣпнитѣ трѣбва да се отворятъ очитѣ. Туй основно вътрѣшно ограничение, което съществува, трѣбва да се прѣмине. Казватъ:

кой е вътрешната причина, която застави Христа да отвори очите на този слепородец. Той имаше някакви отношения към този слепия човек. Аз, казва, затова съм дошъл да почогна на тия слепи хора. "Имаше някаква връзка. Вънрешно имаше и други слепи, но само на този отвори очите. Като го запиташа учениците, той се заинтересува да му отвори очите. Интересното е, че той после става негов ученик. Затова му отвори очите. Всички ония, които не бяха готови, не им отвори очите. Там се ди въпросът. Всички ония, които се говориха да вършат волята Божия, че се отворят очите, на всички ония, които не са готови, на тях ни гласъ ни слушание. Защото отварянето на очите на слепите, не е едно правило за всички. Казвамъ сега, като пренесете този факт въ вашия духовен живот, кое е най-важното въ дадения случай? Този човек имаше два състояния, едното състояние на слепота. Той дълбоко въ живота си очакваше да дойде някой да му отвори очите, затова много го изпитва. И според неговото очакване, учениците стават поводъ, да му се отворят очите. Дошъл единъ моментъ, когато кармата го е напуснала, споредъ съвременната ън теория на мн. По някой път кармата напуца. "а ви дамъ едно обяснение: някой човекъ, който взелъ здраво въ устата си една овца, съ кучета трябва да го гонимъ да вземемъ овцата. Но възлезъ има едно правило: никога той не взема болна овца, само, като я бие по корема и я остави. Благородство има въ него. Казва: болни не имъ. Следователно, болната овца може да я остави навсякъде, тя е свободна отъ вълците. "армата, като намъри някой път болна, нищо не взема, този овчаръ, като дойде, може да намъри своята овца. Този човекъ го бие напуснала кармата, казва: отъ него нищо няма да стане. То е само едно обяснение. Казвамъ: хубаво е така въ себе си да имате една схващанне, едно вътрешно разбиране. Да имате единъ кръгъ около него да се образуватъ други кръгове. Тия кръгове, са естествени въ природата. Когато растението расте, най-първо има единъ кръгъ, около него се образуватъ други кръгове много. По тия кръгове може да се познае, на колко години е растението. Защо растението избрали кръгове, не избрали квадрати. Писаните са избрани и постоянна форма. Въ тази линия растението срѣщата най-малко съпротивление, тя е най-практичната линия. Всекога въ единъ животъ кривата линия представлява пътят на най-малкото съпротивление. И природата обича пътъ безъ много издвигване. Нико трябва да приложимъ правилата.

сега мнозина от вас говорят за морал. Казват: едн кой си не постъпва
добър. Но помъ дойде до вас и вне не постъпвате по правилата. Запримър
азъ не съм сръдвал единъ българинъ да говори тъй хармонично, тъй звуч
но, че да искаш пакъ да го чуеш. Нѣкои пътъ англичани съм сръдвал
да говорятъ тъй, но българинъ сръва ли нѣкъдъ съм сръдвал, на българинъ
липова некота. Запримър, като говорите на български съ единъ човѣкъ, че
да ви е прият/о и втори пътъ да го чуете. Казвате: много сладко говори т
този човѣкъ. За да говорите сладко, какви трѣбва да бъдатъ побудителнитѣ
причини? Да можемъ ние даме въ нашата любов, туряме нѣко прѣсичено. Ка
зваш: азъ ви обичамъ. Че какво означава "азъ ви обичамъ". Най-първо трѣб
ва да има ударението. "Азъ ви израя". Казва разлика има въ акцента меж
ду "азъ ви обичамъ" и "азъ ви израя"? "Азъ ви желая доброто" и "азъ ви
прѣвзрая"? Акцентътъ е единъ и същъ. Вне трѣбва да се намѣрите въ поло
женieto на св. Илия, той опита онѣзи хора, напара ги да се молятъ, казватъ
както е волята Божия, дѣли денъ се бива, параниха со, ни гласъ, ни слу
шание. Казва: чакайте сега азъ ще повикамъ нод Господъ, изправи се и какъ
се моли Илия. Илия се моли съ акцентъ. Ако своята молитва има акцентъ,
казваш: отъ сърце, да отъ сърце. Всяка една молитва, която не е произнесена
отъ сърце, ни гласъ ни слушание, ти може да се молиш, колкото искаш. Отъ
сърцето може да има само едно положение, сърдечната молитва е всекога,
когато излиза отъ Божественото сърце на човѣка, нѣма никакъвъ резултатъ.
Вне механически се молиш. Отъ сърце трѣбва да се молиш. Има нѣкои отъ
васъ, които отъ сърце се молиш. Отъ сърце човѣкъ може да се моли, когато
е на кладата, да го горятъ. Отъ сърце, значи да забравимъ всичко отвън,
да нѣма никакво същество да влиза въ твото съзнание, ти да имашъ прѣмо
отношение съ Бога. Оставамъ работитѣ тъй, както въ сѣ, да идешъ при Бога,
да се молиш, най-първо че казашъ: Господи, азъ не съмъ извършилъ волята Бо
жия, азъ съмъ ходилъ по своитѣ си конни, азъ съмъ човѣкъ самокривелъ, съ
прѣвостни мисли, всичкитѣ грѣхове че си признаешъ. Пъкъ сега всѣки единъ
всичкитѣ грѣхове туря въ торбата, облича дрехата отвън. Тогава че дойде
втората фаза на молитвата: Господи, попомоги ти се всемъдъръ, всичко това
направихъ отъ неведение, азъ знаа, о го направихъ, не трѣбвашо да го на
права, но го направихъ. Трѣбвашо да ходя по закона ти, но не ходихъ, не мо
га да обясна, защо го направихъ, но знаа направихъ съкъ го, виноватъ съмъ.
Но въ мене има желание да изправа, въ душата ти да не остана нито единъ
коренъ. Вне казвате: не може

Не знам всички вие, които сте грѣшили, какво сте ползували отъ вашитѣ грѣ-
хове? Казвате: човѣкъ не може да не грѣши. Но какво се ползува човѣкъ отъ
своитѣ грѣхове? Азъ говоря не за грѣхове тѣ, които хората ни приписватъ,
има едно вътрѣшно състояние, едно вътрѣшно схващане на грѣха. Грѣхъ е
онова, което понижавя човѣка. Домъ влѣзе грѣхътъ, човѣкъ изгубва своето
достоинство, своята цѣна. Ние говоримъ за вътрѣшното състояние, то е ка-
кото само на негово съзнание, азъ съзнавамъ, че съмъ изгубилъ, усѣдамъ,
че съмъ изгубилъ своята сила, усѣдамъ, че съмъ изгубилъ своята ясна ми-
сль, усѣдамъ, че съмъ, което съмъ ималъ, го нѣмамъ. Може хората отвѣтъ да ми
слятъ, че съмъ много добръ човѣкъ, но вътрѣ въ себе си, усѣдамъ, че не съмъ
добръ. Нѣкой пътъ обратното е вѣрно. Нѣкой пътъ обратното е вѣрно: азъ
съмъ живѣлъ единъ грѣшенъ животъ, но съмъ възстановилъ първитѣ отношения
съ Бога, отвѣтъ хората нислятъ, че съмъ лошъ човѣкъ, но въ душата си чув-
ствувамъ неговитѣ отношения. Казвамъ: въ васъ по-добрѣ е да се зародятъ
тия новитѣ отношения. Две казвате: ние нали живѣемъ по Бога. Азъ не искамъ
отъ васъ едно официално вѣруване. Но какотѣ: ние не вѣрваме ли? Чудни сте.
Нѣкой пътъ нѣкой не вѣрва въ мостъ дѣни, казватъ: ние вѣрваме Учителю, въ
тебѣ. Тѣ не говорятъ истината. Казвамъ: ела самъ. И Ха отъ тази канара ж
хвърли се. ч. каква вѣра има? Хвърли се нищо повече. Вие ще се намѣрите въ
онова покушение, на което Христосъ се е намѣрилъ горѣ на храма, грѣбова
ли да се хвърли? Това е да опрѣдели разбирането. Казва: вѣрвамъ въ тебе.
Туй, въ което ти вѣрвашъ и ние вѣрваме. Ако ви кажатъ: хвърлете се, туй
разбираме. Христосъ хвърли ли, се, като му каза дѣволтъ? Казва: хвърли
се, ангели да взематъ да те носятъ на рѣцѣ. Знаете ли какво каза Христосъ?
Христосъ повика дѣвола и му каза: хвърли се ти, понапрѣдъ да видя, какъ
ще се хвърлишъ, покажи ми ти единъ принципъ. Христосъ не бѣше отъ глупави-
тѣ. Казва: искамъ да стана глупацъ отъ твой халъ. Азъ не съмъ отъ тѣси,
като скачатъ отъ храма. Казва: да не покушавашъ Господа своего! Той може
да ви каже: хвърли се, но вие трѣбва да знаете, какъ да му отговорите. Азъ
идвамъ до върха, хвърлямъ се и на мене нищо не става, кацвамъ долу, казвамъ
хвърли се. Ако кажешъ: не мога като не да кацна, какво ще стане съ мене? Мо-
же да се хвърлишъ то е вътрѣшенъ законъ. Домъ ти се хвърлишъ може да
видоизмѣни закона на твоята тежестъ. Казвамъ: всѣко нѣщо въ свѣта трѣбва
да бѣде разумно. Не е потребно да се хвърлишъ, нѣма защо. Ако ти кажа:
хвърли се отъ канарата, да се хвърлишъ, да се самоубиешъ, то е едно поку-
шение, то една лоша опитка. Но, ако свѣдѣ на о се хвърлишъ, за да ви дамъ

едва опитностъ, тогава има смисълъ. Всѣка една постъпка, ако не може да се осмисли, не е разумна. Казва: Учителю, знаешъ, че азъ вървамъ въ тебе, че азъ те обичамъ. Ако цѣлия денъ прѣзикамъ наоколо и ме безпокоинтъ, каква полза? Ако цѣлия денъ ме бутанъ по гърба, казвамъ: знаешъ, че азъ те обичамъ каква полза има тави ~~умижики~~ обичъ. Обичаеъ е законъ на работа. Да обичашъ някого, значи да работишъ заради него. Покоже Богъ ни обича, Богъ работи за насъ. Той създаде свѣта за насъ и отъ сутринъ до вечеръ Господъ постоянно мисли за насъ да направи нящо, защото ни обича. Ние цомъ обичаме Бога по смияния законъ, че рабимъ за Него, да напривимъ това, което Той е обича. Цомъ ти не може да направишъ това за единъ човѣкъ, което той обича, ти не го обичашъ. Направи той да е доволенъ отъ твоята постъпка, отъ твоего отношение, да държишъ неговия образъ въ чистота. В Ние съврѣменни-тъ хора благодарение на ангелитъ, които ни държатъ въ свонтъ умове, благодарение на Бога, който мисли за насъ, тѣ поддържатъ нашия животъ. Ако Богъ прѣстане да мисли за насъ, тие ще се разтонимъ, нищо нѣма да остане отъ насъ. Любовта на Бога и любовта на напредналитъ същества, постоянна поддрка ~~напакоскинишкату~~ здраво. Любовта на майка ти, любовта на баца ти, на брата ти, на сестра ти и любовта на хиляди същества, съ които ти имашъ връзка, тѣ искатъ да живѣешъ и ти живѣешъ. Ако единъ народъ пожелае да умрешъ, ти ще умрешъ. Ако сто души дойдатъ и пожелаятъ да умрешъ, ти ще умрешъ; ако пожелаятъ да живѣешъ, ти ще живѣешъ. Такъвъ е вътрѣшниятъ законъ, който съществува. Назваемъ: ние трѣбва да бъдемъ въ връзка въ Бога за да не се прѣкъсне живота ни. Цомъ прѣкъсненъ вътрѣшната връзка, на-става моментъ на всичкиятъ нещастия. Така е истинната страна. М Всичкиятъ нещастия, всичкиятъ несрѣти въ живота залочватъ, когато ние нарушимъ онази свещена идея. Ако не може да не слушате, спете. Великото знание трѣбва да се прѣвърне. Туй знание трѣбва да се прѣвърне въ една мощна наука.

Вие си служите съ геометрия; вие трѣбва да разбирате, какви отношения има. Въ една крива линия въ даденъ случай, вие трѣбва да знаете, какъ да постъпите. Ако васъ ви дадатъ една права линия, дадатъ ви една точка. Тия магъ си носили прави топги, не си носили криви. Опѣн, които ходятъ да войватъ, тѣ носятъ криви. Някои магъ си носили своитѣ стрѣли криви. Имали си прави, но и криви линии. Опѣн, които носятъ своето оръжие, носили, но не е магъ? Дивонтъ туръ тетивата, туръ правата линия, тояже-та си, затогно, като цуне магическата си тояшка, хлонне. Той трѣбва да дойде да вземе своята тояга. Значи има ние, съотношение има. Кривитѣ и

правилни линии имат отношение в дадения случай. Казвам в живота си
си все имате такива огнестрѣлни оръжия. Доиде някой човек, като гнеш стъ-
стрѣлата си, казвамъ: ти върваш ли въ мене, или не върваш. Пусне ти ня-
какви думи по твой адресъ. Казва: той не е толкова чистъ. Днесъ туря една
стрѣла утрѣ втора, трета, питава: онези, които така уп трѣбва своята магиче-
ческа сила, какво спечелва въ свѣта? Защото казва Христосъ: ва всѣка
душа, която казва въ хората, че даде въ нѣколко дни отвѣтъ въ деня съдни, за всѣ
всѣ души, не че брже въ отговорни, положе свѣтъ, въ който животъ е
свѣтъ на хармония, на редъ и порядък, Господъ че ни повика, че каже: не
защо свѣддохте тия души, че каже: докажете научно, каква необходимостъ
имае въ природата ти да свѣддохте тия души, ^{които рисуватъ Госд} ^и ^{не} ^{бидатъ}
първо на огънъ. (Нѣкои рисуватъ Кулидона съ стрѣла.) То е свѣтката
любовъ. Азъ не съмъ срѣщалъ още художникъ да е нарицвалъ любовта. Тая
любовъ е единъ работникъ, който отпръдъ муни, отзадъ държи ножа да те му-
ше. Любовъ на работници е още. Сега то е другъ въпросъ. Друго яче раз-
глеждамъ художниците. Казвамъ: има линии на поведение. Азъ говоря за въ-
трѣшния животъ. Всѣка мисль състави една линия на човѣка. Тая линия на
поведение ти се биде или че помага, или че биде противъ. ацото, ако ти
прѣвараешъ редъ мисли въ полето на твоего съзнание, ти може да помислишъ
десетъ пъти се едно и също нѣщо, ва да се ослѣпишъ. Вземете хора, които
постоянно се тревожатъ, тревожатъ, еднообразни мисли, ослабватъ очитѣ. На
нѣкоя жен жена умрѣлъ ижевъ, ти плаче, плаче, държи този мѣкъ въ ума си,
напластиватъ се, казва: моятъ погредъ залочва да става тъмелъ. Дигамъ, че
умрѣлъ нѣкой, вацо трѣбва да плачешъ? какво че допринесемъ на умрѣлия?
Найката вацо плаче, или ти тъгувашъ, че нѣкой не те обича, причината, вацо
трѣбва да тъгувашъ? Нѣма никаква философия въ тъгуването. Ако си изгубилъ
любовта, иди въ обновлѣния, ако не, напусни този въпросъ. Азъ свѣдамъ нѣ-
щата къмъ първичната причина. Нашитѣ отношения се опредѣлятъ отъ отноше-
нията, които имаме къмъ Бога, отъ първичната причина. Казвамъ: не можеме ние
да имаме правилни отношения единъ къмъ другъ, докато нѣмаме правилни о-
отношения къмъ съзнанието на Бога. Всѣки денъ, като ставаме, трѣбва да имаме
не отношения къмъ Бога, той да ни каже една дума, и тогава че идемъ на
работа, злия денъ че бидемъ весели. Нѣма нѣкой, който да е чулъ една дума,
и злия денъ да не е бѣлъ веселъ, до залѣзването на слънцето той че
свърши едно мощна работа. Нѣма по-хубаво нѣщо да ти проговори Господъ, да
ти даде потикъ и на ума и на сърцето, тогава животътъ се осмисля. Може

да идеш и Господъ нищо да не ти проговори. Казва; не ме приека днесъ. Защо не те приека? сегашния министъръ, като нѣма нѣсто, затвори вратата. Домъ има нѣсто, отвори вратата за кандидатите, казва: добръ дошълъ. Домъ нѣма нѣсто, казва, министърътъ не е равнопоставенъ, това нѣма, сопона нѣма, ермонски донали.

Ога въ вашето съзнание на новото учение трѣбва да се образува една вѣдника положителна връзка за Бога. Туй, вѣрувай, което хората иматъ, то е една лѣка. Сутринъ, като се събудишъ, ще намѣришъ Бога, нѣма да идеш на работа, ама докато не го намѣришъ. Като ти каже една дума, иди. Ще го намѣришъ. Библия ли ще четешъ, животътъ на свѣтитѣ ли ще четешъ, но, докато не чуешъ една дума отъ Бога не дигай крака си, целия денъ ще прѣдараеш надъ книгата. Азъ вѣвамъ: какво ще стане съ насъ? Азъ васѣгамамъ въпроса само за онѣзи отъ васъ, които си свободни. Азъ ви говоря тъй, както една жена, която е чиста. Онѣзи, които са жени, които иматъ дѣца, тѣхниятъ въпросъ е прѣдрѣшенъ. Една жена иска да се жени. Казвамъ: не се жени, докато не намѣришъ едного, когото да обичашъ и който да те обича. Какъ да го намѣришъ? До ти спира, какъ може да го познаешъ? Този, който всичко каквото има може да ти го даде, той те обича. Когато ти всичко може да даде на този, когото обичашъ, това е обичъ. Домъ оставишъ нѣщо настрана, любовта е опорочена. Да обичашъ нѣкого, значи да дадешъ той всичко, той да разполага. Да те обича, значи абсолютно той всичко да даде. Това е любовъ. Когато идваме до Бога и казваме, че го обичаме, трѣбва да бъдемъ готови всичко да дадемъ заради него. Свѣтитѣ означения са и на Бога къмъ насъ. Когато Богъ обича нѣко въ всичката си работа, ако иде да го пита нѣко, той спира най-важната работа и отива да се разговаря съ него. Съ много владци, полове, патриарси, не се разговаря съ тѣхъ, но нѣкой простъ невѣжа, когото Богъ обича спира се и говори съ него. Сега то е по човѣшки кавано, външната страна, но искамъ да прѣдоставите въпроса тъй. Казва: да ни говори Господъ. Може да ти говори Господъ, когато всичко пожертвувашъ заради него съзнателно, нѣма никакво изключение. Защото е за пожертвуването, да не вършишъ, но си пожертвувалъ. Ако ти си пожертвувалъ всичко, Господъ ще ти говори поне една дума ще ти каже. Казвамъ: сега, до оставите вашата духовна опитностъ. Може да кажете: вземете Библията, тамъ има всичките стихове на любовта. Въ Откровението казва: покаже си напусналъ първата любовъ. Нѣкои хора добръ започватъ, но напускатъ първата любовъ. Домъ има втора любовъ, втората любовъ е вече на раздоръ.

Първият ден е с любов, вторият с раздѣла, третият ден е с любов,
послѣ раздѣла. Първата любов е най-чистата, въ нея нѣма никаква раздѣла,
въ нея има блаженство, прогресъ. Втората любов, както на земята е постро-
ена предоришка, единия ден едно миди, втория ден друго, третия ден
трето, постоянно се смѣна намото съзнание, ние мязаме на дърво, което
постоянно се влугушка. Сега въпросътъ не е да ви убѣждавамъ въ вашитѣ
убѣждения, да ви кажа, че нѣмате нищо, но самата реалностъ е сега. Вне ми-
слието, че нѣмате екзистенция камакъ, но той не е екзистенция камакъ, на-
времъ може да имате по-голямъ, осито единъ е като лѣща, казвамъ може да
имате единъ като лѣщия, нѣкои може да имате още по-хубавъ като паче
яйце. Разбира се по-хубаво е да имате единъ екзистенция камакъ. Ако единъ
отъ васъ има единъ екзистенция камакъ като паче яйце, че бѣде ли бѣдежъ
човѣкъ, вне сте осигурени не само материално, но кой отъ васъ, ако би ималъ
единъ диамантъ, голѣмъ като паче яйце, той най-малко може да живѣе 120 го-
дини, може да бѣде здравъ, може да бѣде осигуренъ. Колко че струва единъ
диамантъ като паче яйце? казвамъ: ако ние имаме едно въруцъ, то е сега. Да им-
аме едно въруцъ да имаме на единъ ди мантъ като паче яйце. Сега помъ така
се говори, казваме, калуѓери нѣма да ставаме, калуѓерството не е интересно
нико наука е, заложерството е заслужоение. казва нѣкой: да се прѣдадемъ.
Нѣма какво да се прѣдавамъ. Прѣдаватъ се разбойничитѣ. казва да се прѣдадемъ
въ Божиитѣ рѣцѣ. То е съвѣтъ на опасенъ смѣлъ. Отивамъ да служи на Бога
съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ, да работя
заради него. Неговата слава че бѣде мой слава. Не да се прѣдамъ на Бога,
нѣма никакъ смисълъ. Може да се прѣдадемъ, като дойде ангелътъ на смъртъ
та, че се прѣдадемъ и остатъка че нищо, то е законъ на посвещеніе, ти се
изживявашъ. казва-исмата се прѣдала въ неговитѣ рѣцѣ, че какъ? Той е по-си-
ленъ, че се прѣдалъ, не може да се бори. Въ прѣдаването на бжцѣтъ, не се из-
свива нѣкаква идея. Христосъ казва: Въ твоитѣ рѣцѣ прѣдавамъ душата си.
Но имаме единъ въпросъ неразрѣшенъ- грѣха, който Христосъ носѣше. казва
Христосъ ка: като човѣкъ азъ се постаряхъ да разрѣша този въпросъ, но мо-
же да го разрѣше. Сега цѣлниятъ кърмически въпросъ на хората за грѣха
го поставихъ въ твоитѣ рѣцѣ, каквото направихъ. Тог ва името Господа разрѣ-
ши въпросътъ- възкреси Христа. Съ възкресението на Христа се разрѣши лик-
видирането на цѣлата човѣшка карма. Влиза въ единъ новъ пътъ, който Богъ
изработи. Христосъ на земята не може да го разрѣши, той докѣ съ всичката

наука не може да остави евреите да върватъ въ него. Тя казваха: казва, че
е Господъ. И поне върваха. Христосъ едва имаше сила да се задържи да не из-
бухне и той на едно място все камшика. Той искаше да ги изтърпи. И най-
послѣ всичкии евреи и цѣлото човѣчество го прѣдаде на Бога, казва: азъ
никога не направихъ, въ които можахъ, направи ти сега останалото, ти върви
на работата. Законътъ е Богъ о, който върства; Богъ е, който въздига; Богъ
е, който прѣписва. Всички други те насаждаатъ. Единъ денъ вие ще постави
вие нѣщо въ рѣцѣтъ на Бога. Като завършитъ всичко, ще оставите нѣщо въ
рѣцѣтъ на Бога.

Казвамъ сега въ воица ви трѣбва да има едно върви като
едни дѣци. Сега всички въ васъ има желание да се покажете отвънъ
на другитѣ, че имате много голѣмъ вѣра. Доколкото азъ ви зная, много малка
вѣра имате. Доброто единъ къмъ други е толкова малко, азъ, както ви-
димъ, както ходя на по погрѣва, навсѣкъдѣ срѣщамъ линии на противорѣчие.
Когато срѣщна нѣкого отъ васъ, вонн. Обяснението е слѣдното: когато нѣкой
човѣкъ говори моно, той смърди, мирисе. Казвамъ: говорилъ си нѣщо, мирисешъ
като жертваецъ. То е законъ общъ за всички, неумолнимъ законъ. Човѣкъ трѣб-
ва да бъде абсолютно чистъ. Тукъ трѣбва да бъде свѣтъ, ако тукъ не е свѣ-
тъ, никѣтъ не може да бъде свѣтъ. Ако сега не уредите живота, ни-
кой не може да го уреди. Казватъ: ще се молви заради него. Хулаво, за да
се моли Христосъ за тебе, трѣбва да отговаряш на условия. Никой свѣтъ
учителъ не може да прѣкара единъ ученикъ, който не се учи. Христосъ не
може да се моли за насъ, ако въ насъ нѣма желание да вършимъ онова, за што
той върши. Сега за мене е безразлично, какво казва единъ учителъ, азъ какъ
кво казвамъ въ дадения случай като човѣкъ. По отношение човѣката стран-
но всичкии учители си говори поодиножъ и смѣ всичкии свѣтъ. Учителътъ
се отличава по това, че коговитѣ отношения си еднакви къмъ всички души.
Той цѣни душитѣ, понеже Богъ еднакво ги цѣни, еднаква цѣна имъ дава на
душитѣ, понеже си отъ Бога. Той не може да има двѣ мнѣния за двѣ души,
отвънъ може да има различие. Една душа може да е философъ, може да е
гений, то е другъ въпросъ. Обикновенитѣ хора правятъ различие. Душитѣ
прѣдъ Бога се отличаватъ по своята вътрѣшна цѣна.

Казвамъ сега, вие ще се върнете къмъ себе си. Ние се радваме
на вашитѣ постижения, има по-голямъ постижения, които трѣбва да постигнете
те, много по-голямъ отъ оноего сегашнитѣ. Ако се спрете на туй, което сега
сте придобили, то е много малко, никаква философия нѣма. Запримѣрь, кой отъ

може да хване единъ камък да го стисне и да излѣзе отгорѣ огънь, от-
долу вода. Кой отъ васъ, може да го направя? Не може да се хвалите, да ка-
жете: сто мосто вѣрув. Като хванешъ този камък, вода да излѣзе и ^{пламъкъ} ~~авана~~
отгорѣ. Тогава може да кажете, че имате една философия. Тогава една кам-
кете: дой си ржката. Азъ вие: знаешъ ли кой съмъ азъ? Давамъ ти си отъ гѣ-
ри, които, като хванатъ камъка, пламъкъ не излиза и вода не ни излиза, и
въ камъка животъ има. Сега азъ правя една аналогия. Ако ти не може да
хванешъ една твоя мисль, която е като камък и отъ нея да излѣзе и вода
и огънь да излѣзе - условия на животъ, ако тази мисль сама по себе си
не може да омиръ, ти си още въ пътя на постиженнето, каквото човѣкъ трѣб-
ва да постигне. Сега туй не трѣбва да бъде въ обесърченне. Ако нѣкой лѣка-
ръ каже: живява 10, 15 години за нѣкаква специалность, че тогава да го при-
знаватъ хората, мислите ли, че единъ вѣруващъ, или единъ ученикъ на новото
учение трѣбва да бъде: живява себа. Азъ тогава ви казвамъ: една тѣла, която
то е развѣлнувана, да нахнешъ съ пика, ти да утихне; отъвнѣ има буря, да
нахнешъ съ ржката си, да утихне, времето да те послуша. Дойде главоболие,
кажешъ, нахне се, всичко каквото кажешъ, става. Тогава може да се радвашъ,
че Богъ те слуша. Сега, ако на сто молитви като се молишъ, една слуша Господъ
сподъ, азъ ви познавамъ, какъвъ е светиа сте. Подъ думата светиа разбирамъ
човѣкъ, който е за полза на хората, светиата работи заради гѣхъ, и Богъ
би гласява неговия трудъ.

Давамъ ти: тази е цѣльта. Тукъ на изгрѣва, както вървите, азъ ет
не ви харесвамъ. По стария метода работите, се съ обиди се занимавате, се
съ мъжки и женски работи, че еди кой си сестра съ еди кой си братъ хо-
ди. Че какво има братъ и сестра ходили. Ама алабраце ходили, въ една къща
живѣятъ. Че дѣ ще живѣятъ? Нѣкои затворници мъже и жени нагурятъ на едно
мѣсто да спятъ, какво ще правятъ? Помнете: животътъ седи въ мислитѣ и же-
ланията, трѣбва да знаешъ, какви сж неговитѣ мисли и желания. Не се пропъ-
насятъ. Богъ ги е създакъ, имащъ право да се пронаесетъ само върху своя
си животъ; имащъ право само, като те прати Господъ да кажешъ: прати ме
Господъ, пратитѣ, но който вървишъ не е добръ. Домъ не те е пратилъ Го-
сподъ, мълчи. Защото друго яче работитѣ ще замязатъ на полски работи.
Знаешъ, какво нѣщо е полъ? То е най-отвратителното нѣщо, което човѣкъ мо-
же да има: пощина. Едно благочестие отвѣкъ, но отвѣтрѣ неблагочестивъ.
Ти може да бъдешъ цигуларъ, може да бъдешъ светиа, може да бъдешъ единъ
царъ и да бъдешъ прѣстѣжничъ, може да бъдешъ владика, проповѣдничъ, може

да се занимаваш с най-долната работа и да будеш светия. Всичките работи, които ти може да ги извършиш заради Бога, са свещени. Но давай значение на външното. Единият поет, който пише, единият философ, единият проповедникът от нещото гледно, никакъв смисъл нямат. Който и да е човек може да бъде поет, човек, който се влюбва, той е поет. Езикът е твоето перо. Ако ти със своето перо не знаеш да пишеш по всичките правила, ти не си поет. Поезия според мене е езикът на сърцето. Имаш сърце, имаш един език, поет си, ако можеш да го излъчеш навън, онежиждайки добръ, цомъ го имаш вътръ, че го излъчеш навън. Цомъ има поети, ти брагодари. Тия души, които са вобогатили и от изобилието излиза навън. Защото единият поет излиза онова, което пръжквява. То е хубавото. Овази, който е поет, описва дълбочината на душата, пръжквяванията, затова обичат поезията. Хората обичат да четат поезията, защото описват онова, което става вътръ в душата, страданията, всичко, каквото пръжквяват.

Сега отношението: да ви сръдне Христосъ и да ви отвори очитъ. Поезия, като ви сръдне втори път, да ви каже: познаваш ли ме кой съмъ? Тогава има два момента: единият на отваряне на очитъ - възприемане на съзнанието, и втори - възприемане, прилагане на онези закони. Някои са дошли до първата фаза, дъто тръбва да се отворят очитъ, нъкои не само тръбва да се отворят, но тръбва да се научат на зована на служенето. Не да ви накарат насина да служите, но любовта, която се заражда, доброволно. Тогава до буденъ хора на едно друга култура. Писанието казва: Праведнитъ не седятъ свѣта, тѣ не управляватъ свѣта, сила ще иматъ. Ние казваме: Господъ ще справи свѣта. Не Господъ създаде свѣта, а хората го развалиха. Ако будацитъ свѣтъ, който Богъ е създаде, хората пакъ ще го развалятъ, каква нужда има Господъ да създаде новъ свѣтъ. Будацитъ свѣтъ, който не създаде, не иска да го развалятъ, зату тръбва умнитъ хора да подържатъ този родъ. Хората може да развалятъ рода и порядъка. Всеки единъ отъ васъ може да развали ума на нъкого, ти не знаешъ нищо, ти си невѣжа, нищо не разбирашъ отъ философия, сръдните нъкого, казвашъ: този Господъ, въ който ти вѣрвашъ, право ли е. Азъ казвамъ друго аче. Прѣди години викамъ единъ бевѣрникъ, казва ми: туй е суевѣрно. казвамъ: туй твоего невѣрие, което имашъ може ли да те нахрани. Допуснете, че ние влизаме въ гората вънъ отъ хората, ти си бевѣрникъ, азъ вѣруецъ. Ти имашъ единъ идеалъ, казвамъ: ха сега да видимъ твой идеалъ, помисли се, хлѣбъ може ли да ти даде? Моли се, моли,

нѣма нищо. Казвамъ: ка сега въз це опитаемъ мой идеалъ. Ако въ мой идеалъ дойде топлия хлѣбъ, какъ це го обяснитъ. Дойде топлиятъ хлѣбъ, топла крѣптура, обуща, напка, коо учение е на правата страна? Учението, което може да ни помогне. Това е истинското учение. Богъ, който може да ни извади изъ мнѣния, изъ нашѣтъ грѣхове, прѣстѣпления, изъ нашѣтъ заблуждения, Той е истинскиятъ Господъ. Този, който може да ни смъкне отъ висотата на нашеото невежене прѣживяваме, това не е никакъвъ Господъ. Вие сега може да мислите въ този Господъ въ свѣта, има философия. Но вразка трѣбва, здраве трѣбва на вѣнцѣта ви, душоно здраве, сърдечно здраве. Це че сега го изгубилъ, отравна има зародиши, на които хората се подаватъ. Трѣбва всички тия мисли които отравятъ, всички тия желаня, които отравятъ, всичко туй трѣбва да се изхвърли или да се остави въ положението, дѣто дѣ Богъ да ни ни освободи.

Сега първото нѣщо, сутринъ като станете, да чуете гласа. Авъ казва всички да чувате Божия гласъ, както Адамъ го чуваше въ рай. Казва: Адамъ, Адамъ! Адамъ се скри. — Адамъ, ? Чухъ, казва гласа ти, но се убояхъ. Защо це се убоя. Като чуишь гласа, като каже: Адамъ, кажи: ето ме , Господи! Въ съзнанието ви този е най-красивиятъ моментъ, когато човѣквата душа чуе Божествениятъ гласъ тихо и спокойно, тогава це се появи тази свѣтлина, която остава въ душата му и той го започне своята работа. Всички други гласове вѣкъ отъ този гласъ, сѣ заблуждение. Мнозина отъ васъ имате криви схващаня. Вие чакате Учителъ да ви даде нѣщо; . Авъ ви давамъ. Тогава, ако сте прѣстъ, це приемото, ако сте камъни, водата отгърѣ це мине. Ако нѣкон отъ васъ не може да разбратъ, може да ви кажа, единъ начинъ, но който вие може да се освободите отъ едно голѣмо противорѣчие въ свѣта. Всѣки човѣкъ трѣбва да забрави свѣта. Човѣкъ трѣбва да бжде като плувецъ. Той може да влѣзе въ водата, може тѣлото да влѣзе въ водата, но главата държи отвънъ. Тогава це днастъ въ плаването единственото правило да дърмимъ главата отвънъ. И въ знанието, когато търсимъ Бога, въ бурното море на живота це се учимъ главата да държимъ вѣкъ отъ неблагоприятнитъ условия.

Казвате: единъ денъ, като замине нашиятъ учитель, какво це стане съ насъ? какво це правимъ? Знаемъ на какво мяза това? Авъ докато съмъ на вѣнцѣта вие сте въ корабъ, корабътъ върви безъ съмнѣние, като замине нашиятъ Учитель , какво це стане съ насъ, вие и, когато нашиятъ корабъ започне да потъва, какво це сижики правите? — Пояси це имате. Идѣтъ не е състояние.

Бог. Ова капитан, той не може посредъ морето да напусне кораба, той не
преведе кораба на пристанището. Тя е съвсѣмъ глупава идея. Каввателката
замине Учителътъ, какво ще стане съ васъ? Когато замине вашиятъ учителъ ще
де бъде това, което е било, когато той е билъ. Това е външно отношение. Учи
телътъ това е външното отношение на Бога къмъ хората. Когато Учителътъ
е съ тѣхъ, то е ^{обективната} външната страна на Бога къмъ хората. Въ дадения случай
ту, което ти съвладашъ, туъ, което излиза отъ Учителя, както имате една свѣ
тъ отъ свѣтъта частъ отъ твои лѣси се прѣвръща на димъ, но частъ се прѣвръща на
свѣтъта, това е важното. Не туъ, което е ограничено, но туъ, което влиза
въ свѣтъта. Въ даденъ случай детонска, доколкото Богъ се изявява, то е Учи
телътъ заради васъ. Ако въ васъ остан една форма да мислите, дали тази
форма е Божествена или не. Божественото е вътрѣ въ васъ. Защото отъ Учи
те не излиза словото, а словото е на Бога. Учителътъ самъ по себе си има
съзнание. 1 Но казвамъ: дълбоката мисль, която трѣбва да ^{остане} външната
ек: вне не трѣбва да пакито външното изявяно на Бога, който се изявява.
Защото голѣма опасностъ съществувала въ това, че вне сега може да изопачи
те, може да се ровите, дали Христосъ е по-голѣмъ, или азъ съмъ по-голѣмъ?
то е дяволска работа. Азъ казвамъ: Христосъ бѣше по-голѣмъ. Защо? Говоря по
човѣшкн, защото бѣше по-рано роденъ, по-старъ е, но: голѣмъ е. Помрадиатъ е
по-малкъ. 2 хиляди години роденъ прѣди мене, азъ съмъ по-малкъ. Вѣшки,
които до де подиръ мене, ще бѣде по-малкъ отъ мене. Следователно, най-пър
во е Богъ, който се е явилъ първъ, азъ разбрамъ Богъ, който се е проя
вилъ въ времето. Овази идея, когато Христосъ се е родилъ, тя е идея вложе
на отъ Христа. Отъ времето, когато Христосъ иднеше идеята за спасението
на човѣчеството, тази идея не се роди въ времето на Христа, тази идея се
роди по-отдавна, тя се е реализирала, нѣкога се е явилъ въ ума на Бога,
тогава Богъ и изявява ^{външ} обективно на земята. Довъ вѣрвате въ Хри
ста, нѣма нужда да вѣрвате въ другъ. Довъ вѣрвате въ Петка, Стояна, Драгана,
въ своенитѣ, тази работа е несполучена. Дно имате същото противорѣчие, ка
звано има единъ баща и една майка, но казвате, че има хиляди майки и бащи.
Какъ ще приширите? Кажете: има само единъ баща и една майка. Въ даденъ
случай, ако ти нѣ баща си и не ка си виждамъ Бога, ти си разбралъ истината
ако не си, но може да видишъ въ дадения слу ай, че има много майки и
много бащи, докато дойдешъ до съзнанието да виждашъ, че въ всѣхъ майки
и бащи има единъ и същъ духъ, едно и също нѣщо е прискѣно на ^{древни} вси
ни. Че всѣма една майка е готова да направи всички жертви. Казвамъ: азъ не

се спирамъ върху своята личност, върху себе си. Дойде нѣкой пита ти кой си? Азъ кой съмъ? Отговарямъ: ти боленъ ли си? Тогѣва, ако ти си боленъ, азъ съмъ лѣкаръ. Какъ ще те позная? Ако мога да те излѣкувамъ, може да ме познаешъ, ако не мога да те излѣкувамъ, же може да ме познаешъ. Каква ти кой си? Той е ученикъ, иска да се учи. Каква ти ученикъ ли си? - Ти кой си? Значи лѣкаръ ли трѣбва да те учи? - Бже учитель? - Трѣбва да бже проповѣдникъ и да те учи? - Трѣбва да бже майка и да те учи въ дадения случай. Ако службата, която съответствува на това звание, азъ съмъ, ^{изпълнявамъ} ако не може да изпълня, не съмъ азъ. Така седи въпросътъ. Рѣзко трѣбва да се тури тази философия. Защото, какво вие се ползвате, ако допуснемъ, че вие вървате, че азъ съмъ нѣкаква голѣма величина. Питамъ, какво се ползвате вие, какво вие допринесе. Какво васъ ще ви допринесе, че слънцето е създадено отъ Бога, или че слънцето не е създадено отъ Бога? Ако вие разбирате слънцето, ако може да използвате неговата свѣтлина, туй слънце е създадено отъ Бога, ако не може да използва неговата свѣтлина, туй слънце не е създадено отъ Бога. Трѣбва да се знае, въ свѣта има единъ Учитель, трѣбва да знаете неговото име сведено. Дотогава, докато знаете неговото име сведено, всичкитѣ нѣща си за васъ. Въ ума си нѣкой път може да го видите, може да го видите отвън или отвътрѣ, докато знаете туй име сведено, всичко е сведено, въ него седи благословението, хубавото, красивото. То е идеалъ на човѣшкия животъ. Може да дойдатъ нѣкои дисхармонии вътрѣ въ живота, вие да се нахварлите, вие исквате, Онеи, когото обичате вие искватъ те бже отъ него, което той не може да направи заради васъ. Дѣтето може често да иска, което не могатъ да направятъ въ дадения случай. Дѣтето може да се разочарова, нѣкой път иска нѣщо, което не съответствува. Дойде до Бога, ние не трѣбва абсолютни да не се съмнѣваме въ него, понеже Той е единствената нѣрва, единствената охидностъ, съ която може да знаемъ, кое е добро и кое не. Едно е важно: Богъ всичкитѣ ^{ни} желанія ще реализира. Ако Богъ не отговаря на желаніята ни, Той го има прѣдъ видъ въ Божествената работа да ни даде, но не съ същата форма, която ние желаемъ следовател о, каква онеи моментъ, когато ще ти го даде. Каквото поискашъ на Бога, Той не може да не го даде, не оставя да не го реализира, може и хиляди години да се минатъ. Каквото пожелаешъ, каквото помислишъ, ще бже. Затова бждете много внимателни съ вашитѣ желанія, защото всѣко желаніе на човѣкъ вѣка, ще се изпълни, добро или лошо. Сега да оставимъ този въпросъ, той е така философски, но казвамъ следното: важното е да имате пълна

връзка съ Бога. То е новият святъ. Значото този святъ, той си отива вече. По старому ако искате да живѣте, словие вече нѣма. Иде единъ новъ животъ, нови форми идатъ, една нова работа иде вече въ свѣта, този святъ си отива. Сега не отивайте да го тѣкувате, вие ще го видите, туй новото, което въ васъ се заражда въ васъ, то ще дойде. Външниятъ святъ както се проявява, че го оставете да си изтече. Турцитъ казватъ: Като мише поронятъ само калъта остава. Като просъхне тази калъ, ще видимъ, какво може да се направи отъ нея. Казвамъ: отъ васъ, които не се готови, че се изплъчатъ, казватъ: тази работа, какъ ще бъде? Иже досега мислѣхме, че тази работа трѣбвало да бъде. Туй, което сте постигнали е много малко въ сравнение онова, което има да се постига. Казва тогава Христосъ: Всѣки, който иска да не послѣдва, да дигне кръста си и да не послѣдва. Ако не дигне кръста си и не не послѣдва, ако не се отрече отъ майка, отъ баща си, ако не се отрече и отъ своя си животъ, ... Туй е казано и ъди двѣ хиляди години. Тогава дѣ ви се кръстуетъ, азъ не измамвамъ никакви кръстове, азъ не виждамъ никѣдъ кръстъ. После дѣ ви е вашето отречение. Дѣ се отречанята отъ баща и майка, забравяйте не право. Отречение въ този смислъ както Хрисъ освъ подреобра една свободна душа, която може да въприеме новото безъ никакви прѣпятствия, то е абсолютна една свобода, никой не може да ограничи; само иже може да се ограничи. Външниятъ святъ съ всички примамки, не може да го измамимъ. Досега отъ васъ нѣма да кажатъ това учение, то е въпросъ личенъ, всѣки единъ отъ васъ да трѣгне, и като трѣгне, да има плодове. Между васъ има толковъ, които боледуватъ, между васъ има толковъ, които сж бѣдни, има толковъ, които сж хиляви, отъ васъ, които сте по-силни помагайте. Мнозина отъ васъ казватъ: оста-рѣхмо. Че нѣкои отъ васъ, когато замиваватъ въ другия святъ да кажатъ, сто съ утрѣ замивавамъ. Гледамъ всички замиваватъ безъ да кажатъ нѣщо. Когато споридъ празнигата, трѣбва да дойде, да му дадемъ писма, много здраве, нѣкъ тѣ никогните замиваватъ. Онѣзи, които идватъ и онѣзи, които замиваватъ всичко туй трѣбва да бъде явно. Ако че замиве въ другия святъ на работа, сиже, който че замиве, да даде баккетъ, иже че го изпратимъ до пламнатата, той че замиве, че му кажемъ: до виждане. Иже не искамъ да замиве нѣкой да ни струва 10, 20 хиляди лева. Отъ такива умирация нѣмаме нужда. Ако че умира нѣкой, да вър и по първия начинъ.

Казвамъ връзка съ Бога трѣбва да направимъ. Необходимо е този връзка. Азъ говоря за онѣзи отъ васъ, които сж дошли не да

напуснаго свѣта , ами въ коио мѣсто да направите тази връзка, за да
бидете сигурни.

Точно копие.